

7% є круглими сиротами, так і вихідці із цілком педагогічно та матеріально благополучних сімей.

На думку багатьох науковців, загальну економічну шкоду від адміністративних правопорушень можна співставити зі шкодою завданою багатьма видами небезпечних злочинів [2, с.33].

У загальній структурі вчинених в Україні протиправних діянь дуже значне місце зайняли адміністративні правопорушення, адже характеризуються масштабністю, заподіянням істотної шкоди законним інтересам особистості, суспільства та держави, вчинені у різних галузях і сферах діяльності.

За останні роки не відбулося істотного скорочення найпоширеніших порушень громадського порядку (дрібне хуліганство, поява в п'яному вигляді в громадських місцях), адміністративних правопорушень на транспорті тощо. На жаль, профілактичні заходи, що застосовуються державними органами, здійснюються хаотично та у мінімально можливому режимі і не приносять бажаних результатів.

В Україні, в сучасних умовах, необхідно правові норми профілактики адміністративних правопорушень зосередити в окремій галузі права [3, с.40-41] та запровадити єдину систему органів, яка б здійснювала профілактичну діяльність.

Список використаних джерел:

1. Огляд МВС України від 23 січня 2014 року № 58/2-91 «Про стан застосування підрозділами КМСД адміністративного законодавства у профілактиці правопорушень серед дітей та дотримання законодавства».

2. Додин Е. В. Административная деликтология в системе юридических наук / Е. В. Додин // Сов. гос. и право. – 1991. – № 12. – С. 32-36.

3. 27. Остапенко О. І. Профілактика адміністративних правопорушень (адміністративно-правовий аспект) / О. І. Остапенко. – Львів : Львів. ін-т внутр. справ при Укр. акад. внутр. справ, 2001. – 103 с.

Про деякі проблеми реалізації на практиці сучасної кримінально-виконавчої політики України

Карпенко Н.В., здобувач кафедри кримінології та кримінально-виконавчого права НАВС

Розглядаючи роль та місце кримінально-правової політики України у змісті політики у сфері виконання покарань та принципів кримінально-виконавчого законодавства, виконання й відбування покарань, слід визнати, що саме через застосування кримінального покарання реалізується воля держави, що пов'язана з примушенням до виконання винною особою певних дій та навіть спричинення для неї певних страждань. При цьому використання цієї сили з боку державної влади має, як свідчить кримінально-виконавча практика, досить неоднозначні наслідки залежно від змісту покарання, реалізації принципів кримінально-виконавчого законодавства, виконання і відбування покарань, особливо від характеру застосування окремо взятого кримінального покарання, тобто залежить від тих правових умов, що визначені у законі про кримінальну відповідальність.

Виходячи з цього, варто визнати, що одним із головних завдань сучасної кримінально-правової політики України є вивчення цих наслідків та внесення відповідних корективів щодо застосування тієї чи іншої системи репресій [1, с. 575]. Як у зв'язку з цим у свій час зауважив А.А. Піонтковський, призначення цієї політики – визначити умови, за наявності яких держава може розумним чином дозволити особі умисне заподіяння страждань окремим особам та встановити вид і міру останнього. Її вищий і єдиний принцип – доцільність у сенсі відповідності засобів заподіяння індивідуального страждання меті – усуненню соціального зла [2, с. 88]. При цьому однозначно необхідно створити механізм, який би перешкодив можливому свавіллю державної влади [1, с. 575], однією із спроб формування якого можна вважати прийняття Законів України від 08.04.2014 року «Про внесення змін до Кримінального кодексу України» [3] та «Про внесення змін до Кримінально-виконавчого кодексу України щодо адаптації правового статусу засудженого до Європейських стандартів» [4].

Проте на цьому шляху, враховуючи у тому числі вищезазначені, виникає ряд суттєвих проблем. Зокрема, як встановив В.К. Грищук, досі в науці кримінального права не вироблено єдиного доктринального розуміння поняття феномену «кримінальна відповідальність». Це поняття продовжує залишатися джерелом жвавої дискусії науковців. Більш того, неоднозначне його розуміння, підстав, видів і форм реалізації зазначеної відповідальності не сприяє подальшим науковим дослідженням відповідної кримінально-правової проблематики, а так само певною мірою не сприятливо впливає на правозастосовчу та законодавчу практику [5, с. 256-257]. Крім цього, це має, як правильно

зауважили В.І. Борисов та П.Л. Фріс, пряме відношення й до ефективності як в цілому політики у сфері виконання покарань, так і, зокрема, кримінально-правової політики, яка, в першу чергу, базується на ефективності законодавства про кримінальну відповідальність і залежить від ефективності впливу та безпосереднього застосування його кримінально-правових норм [6, с. 82].

Список використаних джерел:

1. Денисова Т.А. Покарання в системі протидії злочинності // Правова доктрина України: У 5-ти т. – Х.: Право, 2013. – Т. 5: Кримінально-правові науки в Україні: стан, проблеми та шляхи розвитку / В.Я. Тацій, В.І. Борисов, В.С. Батиргарєєва та ін.; за заг. ред. В.Я. Тація, В.І. Борисова. – 240 с.
2. Пионтковский А.А. Учение Гегеля о праве и государстве: уголовно-правовая теория / А.А. Пионтковский. – М.: Госюриздат, 1963. – 246 с.
3. Про внесення змін до Кримінального кодексу України: Закон України від 8 квітня 2014 року // Відомості Верховної Ради України. – 2014. - № 23. – Ст. 867.
4. Про внесення змін до Кримінально-виконавчого кодексу України щодо адаптації правового статусу засудженого до Європейських стандартів: Закон України від 8 квітня 2014 року // Відомості Верховної Ради України. – 2014. - № 23. – Ст. 869.
5. Гришук В.К. Поняття, види, підстави і форми реалізації кримінально-правової відповідальності людини // Правова доктрина України: У 5-ти т. – Х.: Право, 2013. – Т. 5: Кримінально-правові науки в Україні: стан, проблеми та шляхи розвитку / В.Я. Тацій, В.І. Борисов, В.С. Батиргарєєва та ін.; за заг. ред. В.Я. Тація, В.І. Борисова. – С. 256-270.
6. Борисов В.І., Гришук В.К. Ефективність кримінально-правової політики // Правова доктрина України: У 5-ти т. – Х.: Право, 2013. – Т. 5: Кримінально-правові науки в Україні: стан, проблеми та шляхи розвитку / В.Я. Тацій, В.І. Борисов, В.С. Батиргарєєва та ін.; за заг. ред. В.Я. Тація, В.І. Борисова. – С. 81-95.

Особливості застосування заходів безпеки до неповнолітніх засуджених, позбавлених волі

Охман О.В., здобувач кафедри криминології та кримінально виконавчого права НАВС

В науці під особливим розуміють філософську категорією, яка виражається через зміст таких взаємозв'язаних, взаємообумовлених та взаємодіючих понять, як «одиначне», «особливе», «загальне» [1, с. 594]. У Тлумачному словнику В. Даля зазначено, що особливе – це окреме, не загальне; відмінне від інших; інше [2, с. 701]. У Тлумачному словнику української мови про особливе вказано, що це – не таке, як інше; не схоже на інше; характерне лише для певного предмета, явища, особи [3, с. 305].

З філософської точки зору, одиначне, особливе, загальне – це такі категорії, що відображають діалектичну єдність і відмінність між речами та явищами дійсності. При цьому одиначне (окреме, індивідуальне) фіксує окремі речі та явища, які характеризуються відповідними просторовими й часовими межами, відповідною якістю. Загальне виражає об'єктивно існуючу суспільність між предметами, явищами та процесами в межах конкретної якісної визначеності і не існує поза одиначним. В категорії особливо відображається момент діалектичної єдності загального і одиначного, особливе виступає як конкретний вияв загального [1, с. 560].

Виходячи із зазначених методологічних засад та враховуючи те, що в главі 21 КВК України визначені особливості відбування покарання у виді позбавлення волі неповнолітніми засудженими, у даній науковій статті однією із задач стало дослідження особливостей реалізації у цих установах виконання покарань (УВП) вимог ст. 106 КВК «Застосування фізичної сили, спеціальних засобів і зброї». Тим більше, що в главі 21 КВК законодавець лише фрагментально назвав ці особливості у певних нормах (ст. ст. 143-149), не включивши у неї інші положення, що визначені в КВК України, Правилах внутрішнього розпорядку установ виконання покарань (ПВР УВП) та в Інструкції з організації охорони та нагляду у виховних колоніях) [4]. Зокрема, в ст. 94 КВК мова ведеться про структурні дільниці, які створюються у виховних колоніях; в ст. 100 – про особливості зміни умов тримання засуджених до позбавлення волі; в ст. 101 – про особливості переведення цих осіб у межах однієї колонії або шляхом переведення в іншу; т.ін.

У п. 10 ПВР УВП «Особливості обладнання виховних колоній» зазначені відмінності мають більш чітке вираження, а саме: 1) житлова зона виховної колонії розмежується на дільниці: карантину, діагностики і розподілу; ресоціалізації; соціальної адаптації; 2) указані дільниці ізолюються одна від одної та обладнуються робочими кабінетами для вихователів, спальними приміщеннями, кімнатами для приймання їжі, приміщеннями для зберігання особистих речей засуджених, кімнатами виховної роботи, туалетами; 3) у житловій зоні розміщуються гуртожитки, школа, бібліотека, центр психічного розвантаження, ларьок, їдальня, лазня з пральною, перукарня, робочі кабінети керівництва установи та відповідних